

Una bellesa antiga

Per a tu, com per a molts d'altres nens, la biblioteca és una segona casa. Cada dia al sortir de l'escola i després del berenar, agafes el camí que et porta cap els llibres. La teva arribada ja és familiar, tots t'esperem, no vens sola, sempre ho fas acompanyada de germans i cosines i el teu entrar és discret, dels més tranquils. Estranyament ets una nena sense presses, amb un parlar lent i una mirada atenta. Les feines de l'escola, els deures, t'ocuparan bona part de la tarda i els intentaràs fer ordenadament, amb paciència i claredat. Si no et veus capaç de fer alguna cosa o no entens bé les propostes de feina que t'ha fet la mestra ens demanaràs ajuda amb discreta amabilitat. Les dos hores que estaràs a la biblioteca donaran per molt més, no hi ha tarda que no trobis una estona de lectura. En moments de nervis, quan l'espai es veu ple de neguit i corredisses, la teva figura tota recollida, asseguda en un racó i concentrada en un text que surt dels teus llavis amb veu subtilment alta, esdevé com una escultura de bellesa antiga i necessària. No t'és fàcil, no ets brillant, no tens un do natural per a les lletres i els estudis, tot ve de la teva ferma voluntat d'aprendre, de les ganes de saber, de la teva curiositat, de voler fer bé les coses. Sempre has estat així i tanta feina comença a tenir els seus fruits: cada dia llegeixes millor, la teva curiositat augmenta en paral·lel a la naixent seguretat que et porta aquesta autoestima enfortida.

Els teus ulls tristos i llunyans adquireixen per moments guspires de felicitat. La primera vegada que vaig veure aquesta brillantor en la teva mirada va ser el dia que el teu jove pare va entrar a la biblioteca i vares córrer a buscar-lo a la porta per fer-li un gran rebuda, com si fes dies que no el veiessis. El teu món familiar arribava en aquest espai que és tan teu i que tot plegat i per uns moments fos la mateixa cosa, t'omplia d'alegria. Ara passa sovint veure que la teva seriosa expressió es transforma en alegria, com si la teva força de voluntat, la teva curiositat per la vida i la teva paciència fossin eines del camp que van fent rases cada cop més profundes i ben fetes en aquest vast camp per descobrir el que és la vida. I tu no t'atures i aprofites totes les oportunitats, ja sigui la possibilitat de fer un taller d'escriptura o un grup de lectura o una visita cultural. La teva fam de fer i anar endavant no tenen límits.

El teu futur l'imagino amb moltes dificultats, no ho tens fàcil, ets nena, negra i filla de la pobresa i la immigració, però ara el futur incert el vull viure com una possibilitat nova que la teva immensa força anirà forjant. Només falta que aquest entorn tingui esclatxes on et puguis agafar, on puguis seguir apostant per seguir creixent. Escletxes com aquesta petita biblioteca on ara, fidelment, cada tarda t'hi deixes caure. I recordo els grans escriptors parlant d'històries amb protagonistes com tu, mostrant aquesta bella, silenciosa i solitària voluntat de superació de les filles de la classe treballadora que han rebut la saviesa de convertir les dificultats del camí negrament marcat en una possibilitat de transformació personal i, per què no, col·lectiva.

Jordi Artigal